

عنوان مقاله:

آمایش سرزمین

محل انتشار:

ششمین کنفرانس ملی توسعه پایدار در علوم جغرافیا و برنامه ریزی، معماری و شهرسازی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

عباسعلی رخشانی - کارشناس ارشد مدیریت امور شهری

زینب رخشانی - کارشناس ارشد اقلیم شناسی در برنامه ریزی محیطی

خلاصه مقاله:

منظور از آمایش سرزمین، رسیدن به مطلوب ترین توزیع ممکن جمعیت، توسط بهترین شکل توزیع فعالیت های اقتصادی و اجتماعی در پهنه سرزمین است. در بسیاری از مناطق ایران، انتخاب کاربری و مدیریت زمین بدون توجه به قابلیت و توان سرزمین انجام می شود که سبب اتلاف سرمایه و کاهش ظرفیت محیطی می گردد. لذا مقابله با این وضعیت نیازمند یک برنامه جامع استفاده از سرزمین می باشد. آغاز اصلی این مبحث از اوایل قرن بیستم است که بشر به این نکته پی برد که برای آنکه بخواهد بهره برداری با صرفه اقتصادی و مستمر از سرزمین داشته باشد، بهتر است که روند بهره برداری را در یک چارچوب برنامه ریزی شده به نام طرح مدیریت به اجرا گذارد. در ایران از آمایش سرزمین می توان به عنوان سازماندهی مطلوب فضا در جهت نیل به اهداف و استراتژی های توسعه ملی یاد کرد. بنابراین هدف کلی آمایش سرزمین سازماندهی فضا به منظور بهره وری مطلوب از سرزمین در چارچوب منافع ملی است. در ایران فکر برنامه ریزی آمایشی برای اولین بار در دهه 40 مطرح گردید. بررسیها نشان میدهد از دهه های قبل که اتکاء به مدلهای کلان و برجسته شدن نگرش بخشی، مبنای تهیه برنامه های توسعه قرار گرفت، شکاف بین سیاستهای رشد اقتصادی و توسعه مناطق کشور روزافزون شده است. بر اساس آنچه گفته شد، تدوین برنامه مطلوب و مدیریت امر توسعه کشور مستلزم توجه کافی به نقش جغرافیا، سرزمین و بعد مکان است. عدم تبعیت از یک برنامه ریزی مناسب و مدون در منطقه می تواند سرمایه گذاری ها را به هدر داده و طبیعت را به نابودی بکشاند. بنابر این ارایه یک برنامه آمایشی برای منطقه می تواند پاسخگوی بسیاری از مشکلات باشد.

کلمات کلیدی:

آمایش سرزمین، ایران، برنامه ششم توسعه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/768316>

